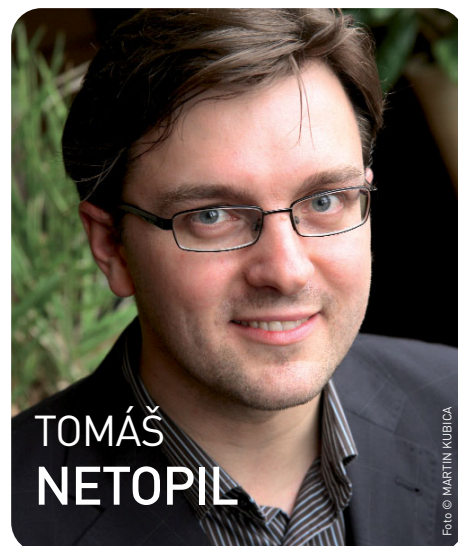
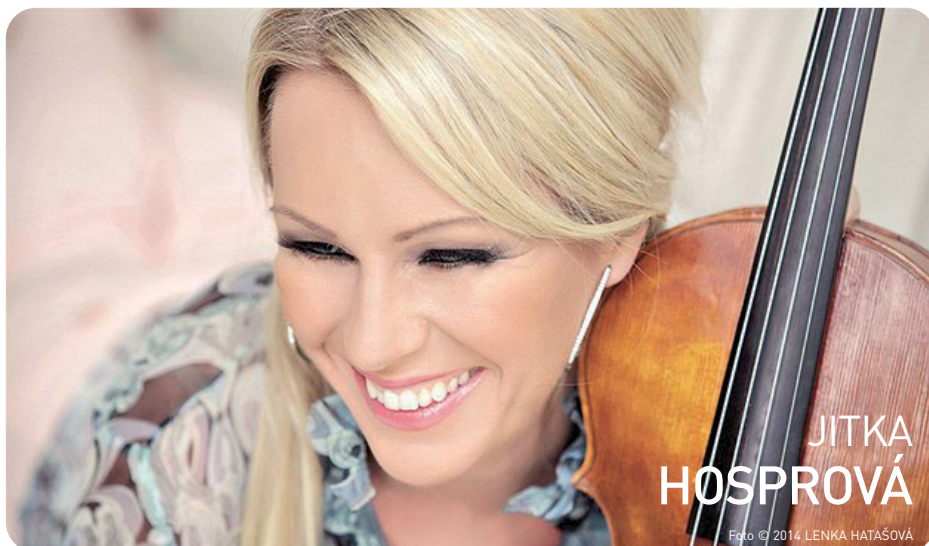

VIVACE

*Revue o klasické hudbě v nahrávkách
vydavatelství Supraphon*

PODZIM/ZIMA 2014/15

Šéfproducent vážné hudby Supraphonu Matouš Vlčínský při křtu CD s uměleckou vedoucí souboru Collegium Marianum Janou Semerádovou

Vážení a milí čtenáři a posluchači,

Supraphon už mnoho desetiletí sídlí v Praze v ulici Palackého, odkud je to asi stejně blízko na Národní třídu i na Václavské náměstí. Právě na těchto dvou místech se před čtvrt stoletím konaly zásadní velké demonstrace. S událostmi 17. listopadu 1989 a následujících dní, jež znamenaly pád komunistického režimu v naší zemi, je dobré si připomínat některé skutečnosti: že svoboda není samozřejmost – že je často drazé vykoupená a že je třeba ji bránit a o ni neustále pečovat.

Dovolil jsem si tento komentář, protože svět politiky a svět hudby jsou, ač se nám to třeba nelíbí, silně provázané. Pád komunismu s sebou přinesl i významnou změnu hudebního života v naší zemi. Studenti hudebních škol se dnes snadno dostanou na zahraniční interpretační kursy a hudební školy, řada skvělých lektorů z celého světa je pravidelně zvána k nám. Nejtalentovanější čeští hudebníci mají možnost koncertovat po celém světě – hlavním kritériem je míra talentu, nikoli už kádrové posudky. Když v minulých týdnech **Česká filharmonie** vyjela na turné do USA a 16. listopadu (poprvé po desíti letech) hrála ve slavné newyorské **Carnegie Hall**, zcela jistě s sebou neměla politického referenta, který by špehoval, kam hudebníci chodí, s kým se stýkají a o čem si povídají. Po 25 letech už se taky asi českému hudebníkovi při návštěvě Ameriky tolik nezamotá hlava z okouzlení Novým světem, jako se to mohlo stát dříve. Chtělo by se po dvořákovsku dodat: Deo Gratias.

Filharmonie tedy oslavila čtvrt století svobody symbolicky ve Spojených státech – a jejímu šéfdirigentovi **Jiřímu Bělohávkovi** byla při té příležitosti slavnostně a po zásluze udělena Cena Antonína Dvořáka. Další skvělý český hudebník, klavírista **Ivo Kahánek**, bude mít nejspíš tohle výročí spojeno s jedním z milníků své kariéry. Když se v sobotu 8. listopadu v Berlíně okolo Brandenburské brány chystaly velké oslavy pádu Berlínské zdi, o pár set metrů vedle, v sídle věhlasné **Berlínské filharmonie** zahajoval její šéfdirigent Simon Rattle slavnostní koncert, na kterém vedle Beethovenovy Deváté symfonie zazněl s Ivo Kahánkem Čtvrtý klavírní koncert

„**Inkantace**“ **Bohuslava Martinů**. Zahrát si v roli sólisty s tímto orchestrem je velkou výzvou i odměnou pro kteréhokoliv z nejlepších světových sólistů. Ivo Kahánek si berlínský úspěch zopakoval ještě jednou o týden později v Praze, kdy byla Berlínská filharmonie hostem Festivalu Rudolfa Firkušného.

Podzimní měsíce přinesly v Supraphonu sklizeň v podobě několika stěžejních nových nahrávek. **Tomáš Netopil** se společně se SOČR a Pražským filharmonickým sborem znovu vrátil k **Janáčkov**vi: natočil v Rudolfinu jeho **Glagolskou mši** a **Věčné evangelium**. „Glagolská“ již koluje po světě v mnoha nahrávkách, tato nová však zachycuje dílo v podobě původní a nejsyrovější, ve verzi „září 1927“, ve které dílo pravděpodobně zaznělo při své brněnské premiéře. Právě onu nefalšovanou janáčkovskou syrovost oceňují skvělé zahraniční kritiky (Gramophone, The Guardian, The Times, The Telegraph...) a časopis Gramophone ocenil novou nahrávku jako **Editor's Choice** (ostatně stejně jako předchozí Netopilovo CD se Sinfoniettou a symfonickou básní Taras Bulba).

Na podzim vycházejí hned dvě nové nahrávky skvělého barokního souboru **Collegium Marianum**, obě díky finanční podpoře ze strany Ministerstva kultury. První z nich, **Zelenkovy Lamentace pro roka Jeremiáše**, jsou naplněním jednoho z mých velkých snů a vůbec první českou kompletní nahrávkou tohoto nádherného díla. Druhé CD představuje téměř neznámou hudbu **Josefa Antonína Sehlinga**, jež okolo poloviny 18. století o adventu a Vánocích zněla v pražské katedrále a na kůrech malostranských a staroměstských kostelů. Sehling na některých z nich působil jako regenschori. V jeho muzice, byť zakotvené v barokním světě, už proznívá okouzující poetika, kterou tak dobře známe z České mše vánoční Jakuba Jana Ryby.

Věřím, že i tato nahrávka vás bude provázet nadcházejícím adventním a vánočním časem. V tomto údobí roku je snad ještě důležitější než jindy, jakými lidmi a jakou hudbou se obklopíme. Přeji vám tedy krásné a hluboké prožití toho času ve společnosti lidí, které máte rádi.

Matouš Vlčínský

Supraphononline

VIDEO

*Cikánská hudba
má být radostná
a živelná.*

SU 4180-2

PAVEL ŠPORCL GIPSY FIRE

Houslista Pavel Šporcl přichází s novým albem, na němž znějí (nejen) ohnivé cikánské melodie a rytmy. Však se také jmenuje Gipsy Fire. První podobný projekt vyšel před šesti lety a setkal se s velkým úspěchem, sám houslista o tom říká: „Deska Gipsy Way vznikla rychle a byla neuvěřitelně úspěšná.“ Proдало se bezmála 30 tisíc exemplářů, kapela se svým primášem – houslovým virtuosem absolvovala přes 220 koncertů.

Nové CD s jeho cimbálovou kapelou Gipsy Way přináší hudbu neméně temperamentní a ohnivě jiskřivou.

Jak se vůbec stalo, že jste se spojil s cikánskou cimbálovou?

První desku jsem natočil s kapelou Romano Stilo, která mě několik měsíců před natáčením pozvala na jejich benefiční koncert, abych si s nimi zahrál. Viděli mě totiž v televizním pořadu Noc s Andělem, kam jsem si pozval cimbálovou kapelu z Moravy a tam viděli, že mám rád folklor a cimbál zvláště. Ten nástroj mě opravdu fascinuje. Na onom společném koncertě jsme zahráli tři skladbičky; já na to nezapomněl. A když jsem si v roce 2008 chtěl na chvíli trochu odbočit od klasické hudby a zároveň jsem přemýšlel o novém CD, řekl jsem si, že by stálo za to pozvat na společnou desku cikánskou cimbálovku. Stalo se, deska vznikla rychle a byla neuvěřitelně úspěšná. A celých šest let s jejím repertoárem, a teď už i svojí kape-

lou, objíždím koncerty po všech různých zemích, včetně Číny. Každý koncert je jiný a i proto mně to pořád tak baví.

Jaké to je, být primášem cikánské kapely?

Splnění snu. Kluci jsou profesionální, flexibilní a pohodoví. I když občas musím mít poslední slovo.

Dokázal jste úžasnou věc, když jste na novém CD propojil klasiku s cikánským temperamentem.

Celých těch šest let se snažím, abychom hráli také klasickou hudbu, která byla inspirována tou cikánskou – na předchozím albu byly třeba Sarasateho Cikánské melodie. Na tomto aktuálním je např. Brahmsův Uherský tanec či skladba Jenő Hubaye Na vlnách Balatonu, která patří do klasického repertoáru a velice často se hraje na recitálech jako přídavek.

Na této desce je asi největší novinka, že jsem se daleko víc angažoval jako aranžér i skladatel. Hodně jsem se podílel – a to je myslím moje hlavní role primáše – na propojení různých skladeb a na melodických vsuvkách, složil jsem i titulní skladbu Gipsy Fire.

Dramaturgická skladba CD je tedy vaše dílo?

Ano. Ale samozřejmě jsme také probírali s kapelou, co bychom mohli hrát, posílali jsme si různé návrhy. Oni mě na některé skladby upozornili. Například na virtuózní Caprice Tzigany od Bély Babaie, které si v ničem nezadá se slavným Paganiniho Capricciem č. 5. Já vůbec netušil, že nějaký Béla Babai existuje! A to i přesto, že se mu přezdívalo „král cikánských houslí“. Díky klukům jsem se seznámil i s tvorbou dalšího vynikajícího houslisty, Jánose Biháriho. Jsem moc rád, že jsem zařadil nejen skladby úžasných cikánských autorů, ale i kompozice filmové hudby, lidových písní a směs maďarských čardášů.

Upravoval jste hodně?

U některých byla úprava hodně podstatná, u jiných méně. Treba není úplně jednoduché dát vkusně dohromady melodie z Šumaře na střeše, aby to dávalo smysl, stejně jako poskládat do smysluplné skladby maďarské čardáše. Věnoval jsem tomu hodně času, aranže jsme dodělávali ještě na zkouškách.

Na CD se opět představujete jako komponista, což neděláte často...

Začal jsem komponovat pro své popové album Sporcelain, tam jsem zatím složil nejvíc skladeb. Také pro své minulé album Moje houslové legendy z loňského roku jsem složil jednu skladbu jako poctu českým houslistům. To byly ale všechno spíše singly. A teď, po šesti letech trávení mnoha času s cikánskými muzikanty, jsem se rozhodl, že se pokusím složit i něco pro toto album, něco výraznějšího, delšího.

Můžete něco říct o své skladbě Gipsy Fire?

V průběhu uplynulých let jsem slyšel mnoho cikánských muzikantů i houslistů, a zvláště u houslistů jsem si uvědomil, že se často nechávali inspirovat starými romantickými virtuózy, např. Paganinim, Wieniawskim. Na začátku, jindy zas uprostřed skladby často hrály tři až čtyři minuty sólové housle. Ani se moc nepoznalo, že jde o cikánskou skladbu, zato tam byla vždycky spousta, spousta virtuozity. Proto jsem jako předeheru také využil tohoto principu a složil part čistě pro sólové housle, na které navazuje virtuózní téma. Uprostřed skladby je pak pomalejší část, kde jsem se inspiroval rumunským folklorem, který je cikánskému hodně blízký.

Na CD se také představuje akordeonista Vojtěch Szabó, kde jste ho objevil?

Poprvé jsme se setkali vloni na předávání romských cen, kde jsme oba účinkovali, já s kapelou, on sám s akordeonem. Byl úžasný. Přemýšlel jsem, že bych na tomto albu mohl rozšířit repertoár i kapelu o hosta, proto jsem pozval Vojtu. Věděl jsem, že budu

nahrávat něco ruského, a tam se samozřejmě akordeon hodí. Také jsem požádal Aleše Březinu, aby mi upravil hlavní téma z filmu Musíme si pomáhat, jmenuje se to Píseň pro Chavu (a Pavla), ke kterému jsem kdysi nahrával houslový part, a tam také zní akordeon. Do třetice je akordeon slyšet ve skladbě Astora Piazzolly, který který byl sám výtečným hráčem na bandoneon, což je nástroj podobný tahací harmonice.

Na kterou ze skladeb alba byste vsadil, že se bude publiku nejvíc líbit?

Duchovně asi nejvíc vyní Piazzollovo Ave Maria. Je to skladba, o které jsem od prvního poslechu věděl, že na CD musí být. Je krásná, velice intimní. A také se asi budou líbit melodie Jerryho Bocka z Šumaře na střeše, které jsou nesmrtelné.

Ohlas na skladby, které jmenujete, byl i na koncertech v Domovině, kde se CD živě nahrával?

Určitě, Piazzolla vždycky vyhraje. Dobře tam zapadá i proto, že většina skladeb je virtuóznějšího charakteru, a u Piazzolly se to najednou krásně zklidní. Ještě se proto chystám, že pro turné Gipsy Fire, které začíná na konci listopadu, bych složil ještě jednu intimnější skladbu, aby vyvažovala repertoár.

Máte rád živě nahrávky?

Měli jsme několik diskusí, jestli nahrávat živě, nebo ne; už nahrávka první cikánské desky proběhla živě a moc se to osvědčilo. Také kritiky ze zahraničí vyzdvihovaly živou bezprostřednost hudby. Já si myslím, že cikánská hudba má být o radosti z hudby a o živelnosti, a také o virtuozitě. Tomu všemu pomáhá právě atmosféra koncertů, proto jsem od začátku chtěl nahrávat živě. A z desky je myslím cítit, že atmosféra byla hezká.

Jaké jsou vaše nejbližší plány?

Teď především Gipsy Fire turné; mám naplánovány také cesty do světa, budu hrát v Japonsku, Thajsku a po Novém roce v Mexiku.

Také se budu starat o své SOS vesničky, kde jsem se nově stal oficiálním patronem, takže budu jezdit za pěstounskými rodinami a dětmi. Mám v plánu i další benefiční koncerty.

Je o vás známo, že se věnujete charitativní činnosti a spolupracujete na smysluplných projektech, jste také patronem Centra pěstounských rodin. Má na to vliv i to, že jste otec rodiny?

Určitě. Organizátoři dokonce měli několik podmínek, které by patron SOS vesniček měl splňovat. Patří k nim i to, že by měl mít rodinu v pořádku. Na svých webových stránkách dělali anketu, kde lidé vybírali mezi nabídnutými osobnostmi, a já ji vyhrál. Jsem rád, že své charitativní aktivity mohu směřovat k jednomu konkrétnímu cíli.

www.pavelsporcl.cz

KRÁSNĚ SMUTNÁ VIOLA JITKY HOSPROVÉ

SU 4147-2

*Posluchače nejvíc
zaujme to, co dáte
do hry ze sebe.*

Supraphonline

VIDEO

Foto © 2014 Emanuel Della Pia

Kdyby existovala strana či hnutí violy, Jitka Hosprová bude určitě předsedkyní. Nejen proto, že je výtečná, doma i mezinárodně uznávaná violistka, ale také proto, že o svém nástroji umí moc pěkně a přesvědčivě mluvit. Propagovat jej skvělou hrou i zasvěceným slovem při koncertech, v rozhlasových pořadech (nedávno např. byla hostem Telefonotéky na Vltavě, na Dvojce moderovala sérii večerních rozhovorů atd.), i prostřednictvím dalších aktivit. Soutěžila také v televizní show StarDance. Jitka stíhá koncerty, nahrávky, mediální prezentace, a také náročnou organizaci prospěšných a hlavně účinných akcí pro záchranu kulturních památek severního Plzeňska. Supraphon právě vydává její CD Paul Hindemith, Hudba pro violu, kde na vynikající úrovni představuje Hindemithovu hudbu.

► **Jeden kritik o vás napsal, že máte vášnivý vztah k violě. Co si pod tím představíte?**

Pro mne to má až intimní význam. Viola je součástí mé osobnosti, velká část života. Mé dny jsou naplněny tím, že žiju s violou. Někdy je to víc než partnerský vztah. Kdesi na hranici mezi tím, co je ještě normální, a co už znamená, že jste trochu magor. Skoro bych řekla, že já už jsem lehce ve fázi postižení... Ale asi to tak musí být, máte-li ze sebe vydat všechno.

Ještě nedávno u nás viola nebyla dostatečně vnímána jako sólový nástroj. Už se však přesvědčivě prosadila. A myslím, že je to hodně i vaše zásluha. Nemýlím se?

Snad to platí pro Česko. Ve světě už mnoho takových „bojovníků“ bylo, například Hindemith, Jurij Bashmet, Tabea Zimmermann. Na první desce, kterou jsem před lety vydala pro Supraphon, byly skladby Pavla Bořkovce, Ladislava Vycpálka a Jana Klusáka. A tito pánové začali komponovat sólové skladby pro violu právě proto, že slyšeli Hindemithovy sonáty! Souvisí to i s tím, že Hindemith, který byl skladatelem i violistou, věnoval svou sólovou sonátu opus 25 – mám ji na své hindemithovské desce – českému violistovi Ladislavu Černému. Černý tu sonátu pak v Čechách hrál, kde mohl. Čeští skladatelé ji slyšeli a patrně si řekli, že viola by si rozhodně zasloužila další repertoár. Čili díky Hindemithovi vznikly u nás další skladby. Kdybych to chtěla vzít ve správné posloupnosti, tak bych napřed natočila Hindemitha, pak Vycpálka a Bořkovce. Nakonec bylo pořadí jiné, ale díky Bohu, obojí je na světě.

Proč se viola začala prosazovat jako sólový nástroj až ve 20. století?

Protože ze všeho nejdříve museli přijít interpreti, kteří inspirovali skladatele. Takoví, jací dokázali předvést umění specifické pro violu. Což byl právě Hindemith. Nebo v poslední době vynikající violista Jurij Bashmet, pro nějž vznikla celá řada skvělých skladeb.

Inspirovala jste i vy ke skladbám pro violu některé skladatele?

Ano, už mám na kontě skladby s orchestrem, které mi byly věnovány. Velmi si toho vážím. Interpret inspiroval skladatele především tím, jak svůj nástroj ovládá. Tady už ovšem není řeč jen o tom, zda na violu umí či neumí hrát – to je základní předpoklad! -, ale že je schopen ze svého nástroje dostat víc. Tak si skladatel uvědomí jiné možnosti nástroje a motivuje ho to k nové kompozici právě pro něj.

Vraťme se k vaší nové desce. Myslíte, že Hindemith vystihl dobu, kdy má přijít s kompozicemi pro violu proto, že byl violista?

On bezesporu výtečně pochopil ten nástroj především proto, že na něj hrál. Takže začal psát tak, jak je to pro tento nástroj vhodné. Objevil pro něj jinou, správnou polohu, což bylo velmi důležité. Jeho skladatelský vývoj se dá poznat i na mé nové desce, na dvou sólových sonátách vzniklých v různých obdobích. První z nich, opus 11 č. 5,

zkomponoval v době, kdy ještě hrál i na housle a myslel si, že na violu se hraje stejně. Ta sonáta je právě proto technicky tolik náročná – uplatnit houslovou techniku na violu tak, aby to znělo dobře, je totiž velmi obtížné. V této sonátě trvá jen samotná passacaglia deset minut, přitom celá skladba je dvacetiminutová. To je ohromný kus muziky! Zatímco druhou sonátu, kterou věnoval Ladislavu Černému, napsal skladatel v době, kdy už hrál na violu déle.

Zmínila jste violovou sonátu č. 5, jak je to s tou další, sonátou op. 25, kterou máte na desce?

Ta je úplně jiná, a také se lépe hraje. Je zkrátka vidět, že autor se s nástrojem musel sžít, pochopit, co na ní dobře zní. A tím dal vlastně základ pro další skladatele, aby rovněž pochopili specifikum violy. Tahle skladba má i krásný příběh související s violistou Láďou Černým, o němž jsem už mluvila. Hindemith se s ním setkal na začátku dvacátých let 20. století na festivalu v Německu a svou skladbu mu zahrál. Co na to říkáš, ptal se Černého. Ten mu ji pochválil. Hindemith měl radost a věnoval mu ji. Než se Černý nadál, už měl písemné věnování. Přitom to nebylo jen tak – dostat skladbu od známého skladatele! Ale Černý si ji zasloužil, byla to fenomenální osobnost violové interpretace.

Zachovaly se autentické nahrávky Hindemithovy a Černého interpretace?

Zachovaly se a jsou dostupné, ale já je úmyslně neposlouchala, snažila jsem se najít k Hindemithovi vlastní cestu, vyjádřit to, co mi jeho hudba říká, své vlastní pojetí. Šlo mi o skloubení hudby a techniky; v některých pasážích je to totiž tak náročné, že by si člověk i rád chvíli ulevil, ale zase by tím zbořil frázi... Musím se pochlubit, že odborníci, kteří tu nahrávku poslouchali, ocenili, že to není ani Černého ani Hindemithovo pojetí, ale vyjadřuje opravdu můj názor.

Hodně se věnujete hudbě 20. století, k níž patří i Hindemith.

Ano, mám ji ráda. Navíc si myslím, že s Němci jsme si hudebně velmi blízcí. Já se narodila v pohraničí, v oblasti Sudet, a můžu říct, že máme s Němci leccos společného. Myslím, že si můžeme troufnout jít do německé hudby a interpretovat ji dobře. Což vztahuji i na Hindemitha.

Moderní hudba mě baví, zajímají mě komplikované věci, ráda se jimi prokousávám a tím zjišťuji i své možnosti, kam až můžu. Po předchozích zkušenostech věřím, že se dá zahrát cokoliv. Je ale třeba – a to je hodně důležité – aby interpret moderní hudby opravdu dal do hry sám sebe. Protože kdybych to jen „nějak“ zahrála, nemůže to posluchače zaujmout. To, co do své hry vložíte ze sebe, může strhnout daleko víc než přesné, ale pouze technicky dokonalé provedení notového zápisu.

Posunulo se vnímání publika k příznivějšímu přijímání moderní hudby?

Myslím, že se to pomalu zlepšuje. Když jsem začínala, byly boje o zájem posluchačů mnohem náročnější. Já pořád trvám na tom, že

*To mám právě na violě
ráda, že umí být
krásně smutná...*

► na každém mém recitálu vždy zazní nějaká moderna, za kterou si stojím. Přitom nejdůležitější je skvěle ji interpretovat. Aby to posluchače zaujalo, musíte hrát dokonale. To nejde jen tak „převrznout“, musí to být opravdu promyšlené. Tahle hudba je zpravidla náročnější na interpretaci. A pochopitelně i na vnímání.

Stále doprovázíte své koncerty průvodním slovem?

Většinou ano. Je to lepší, poslech je pak úplně jiný. Myslím si, že dnes to už ke koncertu patří. Hranice mezi pódiem a auditoriem se boří, všichni jsme na jedné lodi hudby – ti, co ji tvoří, i ti, co ji poslouchají. Mělo by to být kompaktní.

O čem během programu mluvíte?

Třeba na posledních recitálech, kde jsme ve druhé polovině programu hrály s Jitkou Čechovou violové skladby Hindemitha a Martinů, říkala jsem posluchačům: „Víte, tohle jsou originály, takhle zní hudba, která byla zkomponována s vědomím, že je tvořena pro violu. Zatímco v první půlce jste slyšeli známé a krásné skladby, ale byly to transkripce – třeba Brahmsova sonáta nebyla psána s myšlenkou pro violu. Tím chci říct, že 20. století dává viole prostor, je to jiné hraní, než na housle, jiná škála barev. Všimněte si, kolik má viola barev! A tím je právě zajímavá...“

Opravdu hodně pomáháte viole i jinak, než jen výkony na vysoké úrovni. Také ji propagujete, kde můžete. Umíte o ní krásně mluvit, například nedávno na Vltavě v rozhlasové Telefonotéce. A zazářila jste i v České televizi jako tanečnice ve StarDance, což jistě prospělo i viole...

Jsem velmi vděčná, že jsem dostala místo mezi populárními hvězdami, беру to tak, že jsem tam byla za interprety klasické hudby – do té doby se tam z této oblasti nikdo neobjevil. Bylo to dobré „vykopnutí“, ráda bych se udržela déle, ale nejde o pořadí, jde o to, že se tam člověk prezentuje zas trochu jinak a může upozornit na svůj obor.

Co jste si odnesla ze StarDance?

Je to určitě velká a intenzivní zkušenost. Musela jsem s pokorou uznat, že tančit není jen tak. Je to prostě podobné jako s klasickou hudbou. Myslíte si, že to bude v pohodě, ale v okamžiku, kdy začnou působit pravidla, všechno je trochu jinak. Ale nakonec ve mně zůstaly pozitivní dojmy. A možná to trochu pomohlo i klasické hudbě – zažívám, že lidé chodí více na mé koncerty a mnozí mají takovou jiskru v oku, protože mě „znají“ a mnozí z nich díky tomu přišli poprvé na recitál violy! Hlavně holčičky a dívky mimo hru na violu také zajímá, v jaké róbě přijdu....

Vydala jste řadu hudebních titulů, který je zatím nejúspěšnější?

Širší publikum asi nejvíc oslovila deska s harfistkou Katkou Englichovou, která se jmenovala Tanec noci. Záměrně jsme s Kateřinou takovou desku chtěly natočit, protože jsme si říkaly, že když pořád uvádíme hudbu vážnou a závažnou, tak uděláme něco pro potěšení. Ale to samozřejmě neznamená, že tahle deska nemá hodnotnou hudbu, naopak. Jsou na ní přídatkové perly klasické hudby, převážně impresionistní hudby, která je náročná a zároveň dokáže pohladit po duši. Jsme za tu desku rády, obě jsme si s ní udělaly radost. Její repertoár hráváme i na koncertech, pro posluchače je zajímavé, že to není koncert velkých sonát, ale drobnějších skladeb. Tedy něco jiného, než běžně slyší.

Připravujete novou desku?

Oslovilo mě Kvarteto Martinů se zajímavým projektem – natočit kvintety Sergeje Tanějeva. To byl současník Čajkovského, jeho velký kritik, ale zároveň i velký obdivovatel. Chtěl-li Čajkovskij slyšet objektivní názor na vlastní kompozice, věřil pouze jemu. Tanějev je ale také velmi dobrý skladatel, přitom ho v Čechách skoro nikdo nezná. Takže to byla i objevná práce. Je to velmi kvalitní, prokomponovaná hudba, byť komorní, působí symfonicky. Jedním ze tří přizvaných hostů na tři kvintety je vedle mne také violoncellista Jiří Bárta. Party byly náročné, ale zároveň znamenaly příjemnou práci. Věřím, že to bude úspěšný projekt, který má smysl, protože je to hudba, která se dobře poslouchá, má zajímavý

ruský charakter. Jsem také ráda, že jsem při práci mohla využít svých zkušeností ze smyčcového kvarteta. Nahrávka je už hotová, vyjde příští rok zjara.

Hrajete na špičkové nástroje, na který z nich jste nahrávala Hindemitha?

Na svou nejnovější violu, kterou vyrobil Petr Zdražil. Dostala jsem ji do rukou v srpnu loňského roku, natáčení proběhlo poměrně brzy poté. Nástroj by asi měl mít delší čas na rozehrání, ale je natolik kvalitní, že to ustál. A ustála jsem to i já – přitom každý interpret se musí s novým nástrojem nejprve sžít; já se s ním sžívala, točila Hindemitha a učila se Tanějeva... Ten půlrok byl „divoký“ a natáčení hodně náročné...

U hindemithovské desky jsme trochu pozapomněli na jeho Smuteční hudbu, která na ní také je. Můžete to prosím napravit?

Se Smuteční hudbou se stal zážrak: Hindemith ji totiž napsal za šest hodin! To bylo tak: V roce 1936 měla mít v Londýně premiéru Hindemithova symfonie, kterou měla vysílat BBC v přímém přenosu. Ale zrovna umřel britský král Jiří V., byl vyhlášen státní smutek, koncert zrušili. BBC však přesto chtěla vysílat hudbu, tak Hindemitha požádali, aby vytvořil skladbu vhodnou pro danou chvíli. A on se zavřel do kanceláře a opravdu během šesti hodin napsal Smuteční hudbu. Přitom to není tryzna.

Smutná ale je.

Ano, jenže krásně smutná. To mám právě na viole ráda, že umí být krásně smutná...

www.jitkahosprova.com

TOMÁŠ NETOPIL

SYMFONICKÝ ORCHESTR ČESKÉHO ROZHLASU

OBJEVNÁ PREMIÉROVÁ NAHRÁVKA
PŮVODNÍ VERZE GLAGOLSKÉ MŠE

První nahrávku Glagolské mše Leoše Janáčka v původní autorově verzi označované „září 1927“ vydal letoš v září Supraphon v koprodukcí s Českým rozhlasem. Mimořádnou nahrávku realizoval Symfonický orchestr Českého rozhlasu (SOČR) pod vedením dirigenta Tomáše Netopila. Vokálně-instrumentální dílo vychází v podobě, v níž zaznělo při brněnské premiéře. Nahrávku doplňuje další Janáčkovu dílo Věčné evangelium. ►

 Český rozhlas

 MINISTERSTVO
KULTURY

 2014
rok české hudby

 Nadace Leoše Janáčka

SU 4150-2

Supraphonline

VIDEO

► „Nevím, proč by nějaká část Janáčkovy autentické hudební výpo-
vědi měla zůstat posluchačům utajena. A proto jsem rád, že jsem se
mohl spolupodílet na očistění a oživení tohoto hudebního klenotu
hudby 20. století. V původní verzi Glagolské mše vidím tu mimo-
řádnost celého projektu. To je ten čistý Janáčkův jazyk se všemi
zvraty v kompoziční technice, který vyjadřuje jeho nespoutanost.
Modifikováním kvůli pěveckým nárokům byly tyto tvary rozmělně-
ny, a ten pravý Janáček se z toho nějak časem vytratil,“ uvedl
Tomáš Netopil, který nově nahané dílo také uvede živě s London
Philharmonic Orchestra v londýnském Royal Festival Hall dne
25. dubna 2015.

Druhá nahrávka alba – Věčné evangelium patří ve světě téměř
k neznámým dílům. Jediná supraphonská nahrávka vznikla téměř
před 50 lety. Inspirací a libretem Janáčkově posloužila báseň Jarosla-
va Vrchlického o středověkém mnichovi Jáchymovi de Fiore, jemuž
anděl zvěstoval příchod říše lásky. Janáček na díle pracoval souběž-
ně s operou Výlety páně Broučkovy. Dokončil je na jaře 1914, jen
několik měsíců před rozpoutáním světové války. Nová Netopilova

nahrávka může pomoci toto pozoruhodné dílo opět vrátit na koncert-
ní pódia.

„Je tam co zpívat, doufám, že bude dílo uváděno častěji, protože si to
zaslouží,“ uvedla sopranistka Alžběta Poláčková. Vedle ní ve Věčném
evangeliumu zpívají tenorista Pavel Černoch a členové Pražského filhar-
monického sboru. V Glagolské mši účinkují Andrea Danková
(soprán), Jana Sýkorová (alt), Tomáš Juhás (tenor) a Jozef Benci (bas).

Úspěšný dirigent Tomáš Netopil v současné době zastává funkci
hudebního ředitele Aalto Theater a Filharmonie v německém Esse-
nu. Od roku 2009 do roku 2012 byl šéfdirigentem orchestru Národ-
ního Divadla v Praze. Jako symfonický dirigent se představil
u mnoha českých i zahraničních orchestrů. Jako operní dirigent
vystupoval na festivalu v Salzburgu, Bavorské opeře v Mnichově
a v dalších operních domech.

V České republice vystoupí Tomáš Netopil 1. ledna 2015 na Novo-
ročním koncertu České filharmonie a na nadcházejícím ročníku Praž-
ského jara.

www.tomasnetopil.com

*V původní verzi
Glagolské mše vidím
tu mimořádnost
celého projektu. To je
ten čistý Janáčkův
jazyk se všemi zvraty
v kompoziční
technice, který
vyjadřuje jeho
nespoutanost.*

NEJEN OD VÁNOC DO VELIKONOC SE SOUBOREM COLLEGIUM MARIANUM

Emotivní starozákonní text Nářků, připisovaných proroku Jeremiášovi, se již od středověku stal předlohou vícero zhudebnění. To Zelenkovo mezi nimi zaujímá významné místo. Jako jedno z prvních vrcholných Zelenkových děl na drážďanském dvoře patří Lamentace společně s pražskými Sepolkry (Supraphon SU 4068-2) a Responsorii mezi kompozice určené pro Svatý týden, kterým vrcholí velikonoční příběh Ukřižování a Vzkříšení. Lamentace se provozovaly v rámci temných hodinek zvaných Tenebrae a autorovi se v nich podařilo propojit kontemplativní rovinu se silným dramatickým nábojem. Zelenkova záliba v neobvyklé instrumentaci se tu projeví např. v poslední lamentaci (sólové housle, fagot a chalumeau – nástroj blízký dnešnímu klarinetu). Zelenka zhudebnil pouze dvě lekce prvního nokturna pro každý den; každé třetí čtení je na nahrávce provedeno ve formě gregoriánského chorálu, jak pravděpodobně znělo i na drážďanském dvoře. Renomovaný soubor Collegium Marianum přináší vůbec první komplet Lamentací v novém miléniu – nahrávku důslednou v instrumentaci, interpretačně hlubokou a výraznou v pojetí tří hvězdných sólistů: Damien Guillon – kontratenor, Daniel Johannsen – tenor, Tomáš Král – bas.

Soubor Collegium Marianum před koncem roku přišel ještě s jedním pozoruhodným albem, které obsahuje vánoční hudbu z kostelních kůr barokní Prahy. Jde o premiérové nahrávky skladeb Josefa Antonína Sehlinga. I o něm si povídáme s uměleckou vedoucí souboru Collegium Marianum **Janou Semerádovou**.

Jak probíhal proces nahrávání Zelenkových Lamentací?

Nahrávání mělo neskutečný náboj, vynikající sólisté natolik strhli orchestr, že s nimi hráči dýchali a vyslovovali jako jeden, latina se na několik dní stala naším „úředním“ jazykem a poselství Jeremiášova textu promlouvalo skrze Zelenkovu hudbu aktuálně a naléhavě, nikoli však žalostně. Možná naopak, jeden z nejpodařenějších Zelenkových opusů inspiroval ke sladkobolné interpretaci, a čím jsme byli blíže k poslední lamentaci, tím více se otvírala brána k radostnému vzkříšení! Samotnému nahrávání však předcházela důkladná příprava, kritické prověřování textů a hudebních variant, podobně jako u našich předešlých nahrávek (zvláště Zelenkových Sepolker). I když existuje nejedno notové vydání Zelenkových lamentací, na mnoha místech se verze rozcházejí. Občas jsem si nad partiturou „zanaříkala“. Ale to je právě na provádění a nahrávání Zelenkovy hudby to vzrušující...

Co vás vedlo ke spolupráci se třemi mezinárodně renomovanými muzikanty?

Hned několik aspektů mě vedlo k oslovení těchto sólistů: v minulosti jsme některé lamentace už hráli, ale nikoliv všech šest najednou, to byla velká výzva! Tyto kusy charakterizují spíše jemné nuance než ostré kontrasty. A proto jsem pozvala kontratenoristu Damiena Guillaona, protože právě s ním jsem Zelenkovy Lamentace vždycky chtěla dělat. Měli jsme už možnost s ním pracovat v Praze před několika lety a byla jsem úplně unesená, jak zpíval Zelenkovu mariánskou antifonu.

Mladý barytonista Tomáš Král patří v Čechách i za hranicemi k uznávaným zpěvákům v oblasti barokní hudby. Jeho interpretace Zelenky je pro mne ideálem, vždy mé „české srdce“ potěší, s jakou samozřejmostí a nadhledem nám jeho nádherný hlas zprostředkovává tajemný svět Jana Dismase Zelenky. Stejně vynikajícím partnerem jim byl tenorista Daniel Johansen, který získal velké uznání za svou interpretaci Bacha a německé duchovní hudby.

Zelenka zhudebnil pouze dvě lekce prvního nokturna pro každý den; každé třetí čtení je na nahrávce provedeno ve formě gregoriánského chorálu. Je možné k tomu uvést něco bližšího?

Lamentace byly poprvé provedeny v Drážďanech v roce 1722 na první matutinum Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty spolu s responsorii, chorály a lekcemi. Skutečnost, že Zelenka nenapsal kompletní sestavu devíti lamentací, ale místo tří jen dvě na určený den, nastoluje otázku, kdo napsal hudbu ke třetím lamentacím, zda se zpívaly polyfonní lamentace od některého staršího skladatele, nebo byly provedeny jinak. A to nás přivedlo k myšlence doplnit Zelenkovy lamentace tak, aby se na nahrávce objevily rovněž zbylé tři, a poněvadž Damien Guillon a Tomáš Král jsou také zkušení choralisté, zvolili jsme chorální lamentace.

Nyní Collegium Marianum přichází s vánočním albem.

Ano, letošní rok byl velice úrodný. Dva měsíce po natočení Zelenkových Lamentací jsme se vrhli na natáčení, debuto-

vé desky Josefa Antonína Sehlina, svatovítského houslisty, plodného skladatele, neúnavného sběratele italských hudebnin, obdivovatele Caldary a kapelníka několika pražských kostelů v první polovině 18. století. Jeho vánoční pastorely, árie, moteta a ofertoria by vydaly na několik nahrávek.

Je to malý zázrak, že lze natočit vánoční album s objevenou dramaturgií a dokonce se skladbami, které dosud nebyly nahrány.

Měla jsem to štěstí, že jsem na dramaturgii mohla spolupracovat s Miladou Jonášovou – velkou odborníci na Sehlina a na italské přetextované árie. I když jsem zprvu toužila, aby první Sehlingova nahrávka zahrnovala i skladby pro jiné svátky, vánoční tematika se nakonec ukázala výhodou, neboť právě zde jsme našly různé a zajímavé instrumentované kusy, ukazující všestranného skladatele.

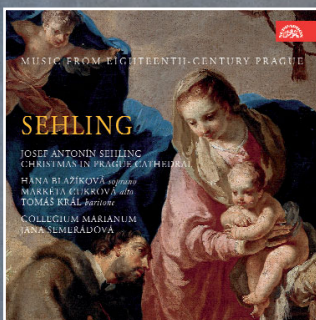
S jakým pocitem posíláte nové nahrávky za posluchačů?

Upřímně bych si přála, aby z nahrávek bylo slyšet nasazení a také prožitek, který jsme do každé noty, do každého slova dávali.

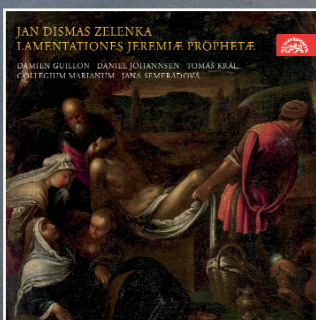
www.collegiummarianum.cz

Supraphonline

VIDEO

SU 4174-2

SU 4173-2

MINISTERSTVO
KULTURY

2014
I rok české hudby

JITKA ČECHOVÁ OKOUZLENÁ SMETANOU

*V roce 190. výročí narození
Bedřicha Smetany dokončila
komplet nahrávek jeho
klavírního díla*

SU 3847-2

Supraphononline

Foto © David Port

Pianistka Jitka Čechová sedmým dílem uzavřela dosud nejkompletnější nahrávku klavírního díla Bedřicha Smetany. Díky jejímu nasazení a bezchybné interpretaci tak máme příležitost ocenit tuto pozoruhodnou a nedoceněnou vrstvu Smetanova díla v kontextu největších klavírních skladatelů 19. století.

„S pomocí a milostí Boží budu jednou v technice Lisztem, v komponování Mozartem,“ poznamenal si Bedřich Smetana do deníku v lednu 1843. V té větě je všechno odhodlání a důvěra ve vlastní talent, které devatenáctiletého skladatele přiměly – navzdory rodičům – odejít do Prahy za dalším studiem a které z něj posléze učinily jednoho z nejslavnějších českých skladatelů. Začátek této cesty se vyznačoval velmi nejistými existenčními podmínkami a mladý Smetana tady musel prokázat velkou houževnatost. Nová nahrávka Jitky Čechové přináší jeho rané skladby z let 1845-1846, období intenzivních studií a počátku samostatné umělecké dráhy. Mnohé z nich jsou na CD nahrány poprvé, některé později využil ve svých pozdějších dílech nebo je revidoval.

„Zažívám pocit radosti ze završení kompletu, který určitě odráží významnou etapu mého profesního bytí, a zároveň nostalgii, že projekt končí. Přestože jsem ve stejné době natočila i celou řadu jiných nahrávek sólových či komorních, vždy mě těšilo se ponořit do Smetanova díla a věnovat se v koncentrovaných etapách jen jemu. Pevně věřím, že

nahrávky získají své místo na slunci a tím má činnost ve prospěch Smetany neskončit, ale naopak vzroste díky zájmu konkrétních pořadatelů o zařazení Smetanova nevšedně originálního odkazu do koncertních sérií,“ dodává Jitka Čechová, jejíž podání klavírního díla Bedřicha Smetany zaznělo již na pódii v Německu, Rakousku, Francii, Švýcarsku, Anglii, Španělsku, Chorvatsku, Itálii, ale i v Brazílii, USA, Kanadě či v Japonsku, Jihoafrické republice a v Egyptě. „Obrovská šíře, pestrost, mnohostrannost a moderní osobitost Smetanova klavírního odkazu mě nepřestává fascinovat. Jsem vděčna osudu za tuto nevšední možnost díky nahrávce proniknout nejen do světa Smetanovy hudby, ale také jeho mimořádné osobnosti, která tak mnoho znamená pro naši hudební historii, přestože do vínku života dostala tolik překážek,“ přemítá nad skladatelovým dílem Jitka Čechová a doplňuje: „Obrovským zážitkem je pro mě také reakce publika v různých koutech světa, která napovídá, že Smetana a jeho klavír konečně nachází své obdivovatele a zastánce i v 21. století.“

www.triartmanagement.cz

JIŘÍ VODIČKA VIOLINO SOLO

Supraphonline

*Když má člověk
zahrát repertoár,
který je natočen
na tomto albu, hráč
si v tu chvíli sáhne
na dno nejen
fyzických, ale
i psychických sil*

Foto © 2014 Richard Sklář

SU 4175-2

Vaše supraphonské album nabízí opravdu široký repertoár. První otázka se tedy nabízí – jak jste vybíral skladby pro své debutové CD?

U tohoto projektu to bylo hned ze začátku trochu naopak. Nebylo to tak, že bych si sedl k čistému papíru a přemýšlel nad tím, co na desku zařadím. Postup byl ten, že jsem odehrál hodně koncertů, které byly například s klavírem, a v rámci těchto recitálů jsem se snažil zařazovat sólové skladby. Následovaly koncerty s vyloženě sólovým repertoárem pro housle a to byl už jen krok k myšlence, že bych rád přichystal kompaktní disk, který by měl netradiční dramaturgii a mám pocit, že podobných CD na českém trhu zase tolik není.

Na desce najdeme díla autorů, jakými jsou N. Paganini, H. W. Ernst, E. Ysaÿe, J. S. Bach, a také skladbu mladého českého autora Romana Haase. Myslíte si, že je pro interpreta v dnešní době důležité, aby byl jeho repertoárový záběr co nejširší a skvěle ovládal hudbu od baroka až k soudobé tvorbě?

Ano, je to důležité. Vždyť nejen v baroku je repertoár tak široký, ale i v dalších epochách. Nezbytné je také interpretačně zvládnout problematiku, kterou s sebou nese každé hudební období. Tím to interpreta nejen obohacuje o nový repertoár, ale hodně se při tom také naučí.

► **Když člověk poslouchá nové album Violino solo, hned pochopí, že se jedná o díla, ve kterých může interpret skvěle předvést houslovou ekvilibristiku. Vybíral jste díla s tímto jasným záměrem?**

Obecně se dá říci, že skladby pro sólové housle jsou opravdu virtuózní, i když jich zase není mnoho. Jistě, že existuje široký repertoár pro housle, ale v porovnání s klavírní literaturou jich je neporovnatelně méně. Mne tento typ repertoáru velmi baví, mám rád virtuózní díla, ale chtěl jsem na album zařadit právě i hudbu barokní, aby to byl opravdový průřez staletími. U soudobé hudby to byl doslova oříšek vybrat dílo, které by zaujalo posluchače. Můj dobrý kamarád, Roman Haas, mi asi před rokem věnoval jeho skladbu pro sólové housle, inspirovanou 24. capricciem N. Paganiniho, které jsem hrál na koncertě v Praze a které Roman slyšel.

Myslím si, že Vás stále ještě můžeme zařadit mezi mladé houslisty, i když rozhodně ne na začátku kariéry. Máte v současné době nějakou osobu, mentora, se kterým diskutujete o výběru repertoáru?

Člověk vždy přijímá impulsy ze svého okolí. Tím největším impulsem je pro mě stále prof. Zdeněk Gola, který podpořil vznik tohoto CD i finančně a se kterým jsem se radil i po stránce pedagogické. Právě on měl zajímavé komentáře k mému výběru skladeb. O tom, co zařadit na novinkové album jsem hodně mluvil se svou manželkou, která je také houslistka a tomuto oboru dobře rozumí. Důležitá také pro mě byla snaha odlišit se tímto albem od toho, co trh nabízí, jak u nás, tak v zahraničí.

Když bychom nahlédli do Vašeho koncertního kalendáře, najdeme tam koncerty, které ve svém programu kopírují album Violino solo?

Jistě, jak už jsem zmínil, sólové koncerty předcházely vzniku tohoto alba a těším se, že v nich budu i nadále pokračovat. Většina už jich je naplánovaná a návštěvníci koncertů se tak mohou podívat na mé webové stránky, kde najdou všechny přesné informace.

Široká hudební veřejnost ví, že jste členem špičkového Smetanova tria. Co to pro Vás znamená kombinovat sólové hraní a komorní hudbu?

Mám pocit, že jedno podporuje druhé a já jsem vždy ke komorní hudbě přistupoval velmi kladně. Hned po přestěhování do Prahy jsem začal spolupracovat s hráči, jakými jsou Martin Kasík nebo Petr Nouzovský a odehrál jsem s nimi mnoho koncertů. Důležité pro mě bylo také pozvání od Gidona Kremera na festival komorní hudby v rakouském Lockenhausu, kde jsem hrál v různých hudebních seskupeních. Obrovským obohacením byl pro mě začátek spolupráce se Smetanovým triem. U klavírního tria je ta výhoda, že každý z hráčů je sólistou, protože zastupuje svůj nástroj. V tom vidím tu velkou sílu, možnost kombinace sólového projevu a komorní spolupráce.

Připravuje se houslista jinak na koncert čistě sólový a jinak na koncert s triem?

Samozřejmě, že nechci vyzdvižovat ani snižovat jedno nebo druhé. Všichni ale jistě pochopí, že je rozdíl v tom, když má člověk zahrát repertoár, který je natočen na tomto albu. Hráč si v tu chvíli sáhne na dno nejen fyzických, ale i psychických sil.

Další vaší významnou aktivitou je pedagogická práce na Pražské konzervatoři. Co Vám tato práce přináší? Je to pro pedagoga především o výdeji energie nebo jí může od svých studentů i načerpat?

Je to taková zajímavá kombinace – člověk se snaží předat studentům to, co se sám naučil a buď je to posune dál anebo ne. Na Pražské konzervatoři působím už šestým rokem a ze začátku to bylo hodně jiné. V začátcích jsem musel hodně přemýšlet o tom, jak některé složité technic-

ké věci studentům vysvětlit. Začal jsem tak některé věci znovu cvičit, abych si správně uvědomil, při vlastním cvičení, co a jak dělat. A to bych nazval jakýmsi bonusem, který člověku samotnému pomáhá, a to je pro mě velmi důležité.

Při pohledu na titulní fotografii z nového alba, si člověk nemůže nevšimnout známé ostravské radniční věže. Je Ostrava stále tím místem, které je Vašemu srdci nejbližší?

Ano, to je. Dodnes vděčím Janáčkově filharmonii v Ostravě za to, že mi dala tolik možností s nimi sólově vystupovat a mnohému se tak naučit. Zázemí, které mám v tomto orchestru je naprosto neuvěřitelné. Myslím si, že na jiném místě v České republice bych toto nenašel. Za to patří všem v Janáčkově filharmonii mé velké poděkování. Stále se snažím udržovat kontakt s lidmi, kteří se v Ostravě věnují kulturnímu životu a jedním z důvodů, proč jsem dal na obal CD právě jednu z dominant Ostravy, je má podpora všem těmto lidem a Ostravě jako městu.

Album Violino solo vychází v závěru roku 2014, a proto bych se chtěl zeptat na Vaše plány v následujícím roce.

Na konci roku mě čeká hned několik koncertů v zahraničí. Přivítá mne publikum v Bangkoku, kde budu koncertovat s Thailand Symphony Orchestra a po novém roce se chystám na koncerty po Německu. V České republice se chystám příští rok právě na koncerty se sólovým repertoárem, na nichž bude znít hudba z mého nového alba.

www.jirivodicka.cz

Foto © 2014 Richard Skůř

Foto © 2014 Petra Hajská

Supraphononline

VIDEO

CAPPELLA MARIANA

OBJEVTE POKLADY RENESANČNÍ PRAHY

V neděli 26. a v pondělí 27. října 2014 se v Sukově síni Rudolfiny odehrály dva koncerty, které posluchače přenesly na Pražský hrad na přelomu 16. a 17. století. Výjimečné byly i tím, že se na koncertech „křtilo“ nové CD Praga Magna ansámblu Cappella Mariana v čele s Vojtěchem Semerádem.

AV 0001-2

Mladý vokální ansámbl, který se úspěšně etabloval jak na domácích tak i zahraničních pódii se na nahrávce představuje repertoárem typickým pro své zaměření, objevováním a interpretací méně známých děl renesanční polyfonie mnohdy v novodobé premiéře. Partů se ujali renomovaní zpěváci, jako jsou Hana Blažiková, Barbora Sojková, Tomáš Král a další.

V rámci oslav Roku české hudby Vojtěch Semerád připravil objevnou dramaturgii vrcholné renesanční polyfonie z doby, v níž Praha požívala titul rezidenčního města a kdy císař Rudolf II. Habsburský zval na Pražský hrad nejlepší umělce své doby, a mnohé ze skladeb jsou nahrány ve světové premiéře.

Jádrem nahrávky Praga Magna je osmihlasá Missa Confitebor tibi Domine rudolfinského kapelníka Philippa de Monte (1521–1603), posledního z velkých tvůrců frankovlámské polyfonie. Dramaturgie dává posluchači jedinečnou příležitost nahlédnout do hudebního světa obklopujícího císaře Rudolfa II. Světa, který si ani v nejmenším nezadal s krásou a rafinovaností panovníkových bohatých uměleckých sbírek. Různorodá tvorba hudebníků rudolfinské kapely patří do prostředí pražských chrámů a paláců, ve kterých vznikala a zněla. Její vysoká umělecká úroveň je srovnatelná s tvorbou v největších hudebních centrech tehdejší Evropy.

Kritiky na sebe nedaly dlouho čekat – Helena Havlíková ocenila nahrávku 95% a dodává: „...na ní můžeme oceňovat intonační jistotu, nádhernou sezpívanost a vyrovnanost všech hlasů v přelévání a splývání barev vokální polyfonie. A zároveň plastické vypracování melodických linií vybízí posluchače k tomu, aby si užíval sledování „přiběhů“ jednotlivých hlasů a jejich střetávání.“

www.cappellamariana.com

Vojtěch Semerád

Foto © 2014 Petra Hajská

REDAKCE: Vladan Drvota, Tomáš Pilát, Agáta Pilátová, Marek Šulc, Matouš Vlčinský / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630, e-mail: vladan.dravota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • <https://www.facebook.com/SupraphonClassics> • <http://www.youtube.com/supraphon>